

Waga

Chaldejczycy uważali wagę za symbol wyrównania, gdyż gwiazdozbiór Wagi pojawia się na niebie w czasie jesiennego zrównania nocy z dniem. Oba zrównania – jesiennie i wiosenne – przynoszą wiele zmian w przyrodzie. Od zrównania jesiennego rozpoczyna się proces obumierania natury. Jest ono jakby momentem śmierci przyrody. Waga przypomina również o śmierci człowieka i o próbie związanej z przejściem na tamten świat. Próbę tę wyobrażano sobie jako ważenie duszy i uczynków spełnionych przez nią w życiu. Wyobrażenie to było powszechne w starożytności. Można było zetknąć się z nim w kulturze egipskiej, babilońskiej, staroperskiej, buddyjskiej, a nawet greckiej. W chrześcijaństwie waga jest ściśle związana ze sprawiedliwością. W Piśmie Świętym o wadze mówi się w znaczeniu dosłownym i przenośnym – obraz ważenia losu i wartości człowieka. W Księdze Daniela waga symbolizuje sąd ostateczny, czekający króla Baltazara. Według św. Grzegorza Wielkiego wagą, na której wszystko odmierza Ojciec, jest Chrystus. Podobnie uważa Rupert z Deutz, ale symbolikę tę odnosi do Chrystusa ukrzyżowanego. W sztuce chrześcijańskiej waga pojawiła się dopiero w drugim tysiącleciu. Po raz pierwszy motyw ten zastosowano w cyklu mozaik w Torcello oraz na fasadzie kościoła Świętego Trofima w Arles. Są to przedstawienia sądu ostatecznego. W późniejszym czasie motyw ten wykorzystywano w sztuce bizantyjskiej, włoskiej oraz w sztuce krajów północnych.